

„Vremea ce vine nu e o vreme de triumf pentru creștinism. Cum n-a fost nici cea care pleacă. Ci, ca tot veacul, vremea ce vine e o vreme de încercare....”

- Mircea Vulcănescu

NĂȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 741
3 - 9 septembrie 2025

Ca un „butoi cu pulberi”; al Dunării, al Mării Negre, al Europei...

Cezar Adonis
Mihalache

Moldova este pe cale să devină, la propriu chiar, printr-o eventuală supramilitarizare sub bocancul UE, noul butoi cu pulberi al Europei, al unei părți a Dunării și, prin portul ei de la Giurgiulești (de fapt, privatizat prin participarea României) al Mării Negre. Iar dacă

va fi continuat hegemonia. (Și nu ar fi de mirare să ne trezim față în față cu o hegemonie dimpreună cu o parte a... Ucrainei, transformând visul ucraineano-israelian al Moldovei mari într-o realizare, tot mare, tot până la gurile Dunării și Odesei, și ale Moldovei, dar ca parte a Rusiei)...

De aceea, acceptarea supus-servilă a proiectului șoroșist-

„europeană”, contra celei unioniste cu România. Pe de altă parte, într-adevăr, pe termen scurt, alegerea Moldovei are o anumită logică. Prea săracă economic și prea dependentă de alții, încearcă să-și asigure existența prin alegerea căii militarizate, punând propriul teritoriu la dispoziția UE pentru construcția și consolidarea unui fort european, dar nu de strictă apărare a

Un român valorează mai puțin decât un nepalez. Egalitatea în fața legii este o butaforie...

Silvian M.
Emanuel

Politia Română și procurorii s-au mișcat exemplar în cazul livratorului nepalez. Agresorul a fost reținut pentru 24 de ore și plasat în arest preventiv 30 de zile pentru o palmă, niște invective („nigga”, invadatorule etc.) și cererea de a părăsi țara. „Progresiștii” jubilează: Aha, v-am zis noi unde duce fascismul, da?

Este o infracțiune motivată de ura rasială, să îi dea arest, pedeapsă maximă, toleranță zero la fascism! Nimeni nu ne zice cine este individul, deși în alte cazuri fețele unor oameni nevinovați apar pe toate gardurile. Nimeni nu zice că ar putea fi doar un adolescent sau un tânăr tembel în spate. Neapărat trebuie să pună toată lumea gaz pe foc. „Suveraniștii” zic

forța de muncă. Până atunci, nu pot să întreb cum de eu, cetățean român, agresat de trei ori în doi ani, care încă am sechele fizice grave ca urmare a bătăilor primite, mă uit siderat la agresorii mei care se laudă că sunt protejați și că nu pot fi aduși în fața justiției, și față de care nu s-a luat nicio măsură preventivă, în ciuda presiunilor și a amenințărilor primite, dar un cetățean nepalez este apărut instant de autorități?

Nu pot să nu întreb de ce „progresiștii” (a se citit liderii, formatorii de opinie) care altminteri condamnav orice violență publică, acum tac în fața unor violențe exercitate în spațiul public și chiar universitar? Nu pot să nu întreb de ce „suveraniștii” (a se citit liderii, formatorii de opinie) acoperă abuzurile autorităților și ale unor indivizi violenți. Interesul poartă fesul, nu? Dar care este in-

va merge pe această direcție, de militarizare pentru a face jocul Europei de asigurare a unei fâșii „tampon” în fața Rusiei (parte din alte asemenea zone), înainte de a-și asigura pacea și liniștea pentru sine, Moldova riscă să devină ea însăși, dintr-o „ultimă linie” de apărare a UE, un adevărat cui în coșciugul Europei. Pentru că, fiind vorba, în mod evident, strict de interesele UE (deja militare, înaintea celor economice), ne putem trezi în orice moment cu un „glonț” (chipurile al unei înarmări „pentru pacea și securitatea Europei”) cu efect de bumerang. Or, în momentul în care, tocmai pentru că Moldova va fi fost cvasiînarmată, Bruxelles-ul va considera că a devenit un „limes” prea fragil pentru stabilitatea în sine a Europei, ea nu va mai conta pentru cei ce au aruncat-o în foc... Chiar dacă, între timp, Moldova își va fi pierdut orice rămășiță de independență și suveranitate și își va fi trimis fiii la moarte, pe post de voluntari „albaștri” sub steagul UE. Și, mai ales dacă, nu în pofida, ci, tocmai, din cauza supramilitarizării sale, Chișinăul va fi ajuns și mai aproape, și nu doar ca provocare și tirade de vorbe, în preajma fâlcilor devoratoare ale Rusiei ce își

macronizat de supramilitarizare a Moldovei, pentru a o transforma într-o linie de apărare și sacrificiu pentru UE, este o alegere greșită a Chișinăului. Dar da, Europei îi convine formula! Chiar dacă va însemna sacrificarea Moldovei. Vorbim totuși de o linie de apărare. Oricând sacrificabilă... Pentru că, și dacă Moldova (ue)militarizată va cădea, linia de apărare a Europei va rămâne departe de miezul provocator-războinic al Occidentului, așezându-se chiar ca o nouă cortină de fier peste România. Și, poate, și peste Bulgaria. Mai ales că și Sofia va trebui să dea ceva la schimb pentru aderarea ei nejustificată (economic și la nivel de siguranță fiscal-financiară) la euro dar și pentru extensia industrial-economică, inclusiv în România...

Sigur, și putem să o considerăm singura certitudine din haosul geo-strategic următor, când va rămâne singură în fața hegemoniei oricând posibilă a Moscovei, Moldova își va aduce aminte din nou de noi, de frații ei, de România. Disperată chiar, văzând ultima ei șansă de salvare prin unirea cu Patria-mamă. Deși, mai simplu, mai clar, mai frățește, ar fi fost să nu fi ajuns aici, să nu fi ales calea militarizată, macronizată, șoroșistă,

UE, ci, tot mai probabil, de provocare, stârnire, agresiune în numele unor marote... Dar să sacrifici, pentru un prea puțin (chiar iluzoriu) bine economic, și, oricum, nici măcar pentru binele propriului tău popor, viitorul, este oare o cale rațională? Pentru că, oare ce garanții va putea da Chișinăul moldovenilor că, dacă alegerea drumului militarizării (șoroșit-macronizată) va eșua, va mai putea îndrepta lucrurile prin redescoperirea și reînnoirea spirituală, de suflet, spre Patria-mamă? Pentru că, astăzi, mizează pe beneficiile economice asigurate de guvernarea de la București, dar care le acordă, nu din drag de Moldova, nu în numele fraternității, ci pentru că așa le-a impus UE... Or, ce garanții va mai avea ea atunci, mai ales cu o structură post militarizată apocaliptic, pentru însăși existența ei statală, că se va putea salva revenind la pieptul Patriei mamă? Că va mai fi lăsată să facă asta? Pentru că, dacă va deveni un instabil „butoi cu pulberi” al Dunării, și, prin portul ei de la Giurgiulești, al Mării Negre, Europa nu va risca niciodată o astfel de întregire...

că este o teorie a conspirației, o scenetă pusă în joc de Godină și prietenii din Poliție, dar nu văd pe nimeni să zică nu este în regulă să-i agrezezi pe oamenii aceștia. Nu văd pe nimeni să se disocieze de gest și să zică că astfel de tineri tembeli, care fac astfel de gesturi, aduc deservicii „cauzei suveraniste”. Se alege orice variantă, dar nu pacificarea situației. Neapărat trebuie să pună toată lumea gaz pe foc. Iar susținătorii și ai unora, și ai altora, au fost prinși în vâltoarea propagandei și au scris și au scris...

Vedeți? Nimeni nu caută o cale de mijloc, nimeni cu caută adevărul. Doar scandal și propagandă.

Am să revin, când pot, și cu opinia mea despre cum ar trebui gestionată problema cu migrații și cu

teresul? Până să aflăm, este în orice caz clar faptul că, în calitate de român, în țara ta, ești oricum cetățean de mână a doua.

PS. Și ce am pățit eu știu că este nimic pe lângă omul peste care s-a intrat cu drujba în casă, pe lângă femeile, copii și toți bărbații uciși pentru că niște polițiști au crezut că „eh, exagerează!”. Dumnezeu să-i ierte pe cei uciși din indolența Poliției, iar pe noi să ne păzească! Poliția face doar PR. Altfel, toți criminalii și nenorociții ar fi fost demult la răcoare

Amintirea Mareșalului Reîntregirii: Mareșalul Prezan

Grigore
Stamate

Deși, mai potrivit – ca titlu – ar fi fost „Comemorarea Mareșalului Reîntregirii”, nu cred că o asemenea acțiune mai poate avea corespondent în realitatea politică românească. Mai ales, când vine vorba de Eroilor Neamului. „De ce?” și „Cum?” rămânând întrebări fără de răspuns, ca și retorica în argumentare. Dar, să facem abstracție de orice și să ne reamintim totuși că, în anul 1943, la 27 august, după o

Țară – nici măcar un deziderat. Dar, să revenim la subiect; așa, cel puțin de dragul celor care încă mai simt românește.

Funeraliile organizate, în 30 august, au fost mai mult decât impresionant: la ceremonia conducerii pe ultimul drum, alături de Majestatea Sa Regele Mihai I, de alți reprezentanți din conducerea statului, de generali și ofițeri cu funcții importante, au participat o serie de personalități politice și culturale, un număr impresionant de militari activi și în rezervă din mai toate garnizoanele, pre-

niciun prilej. În context, exemplificăm, cu absența sa de la aniversarea a cinci ani de la luptele de la Mărăști, Mărășești și Oituz, când același mareșal francez, intrigat, avea să-i admonesteze pe guvernații acelui timp, spunându-le: „Luați aminte domnilor, o țară – fie ea mare sau mică – întotdeauna este judecată după cum știe să-și cinstească eroii!

Astăzi, la peste un secol de la acel eveniment, constatăm cu tristețe că realitatea nu diferă. Dimpotrivă, unei personalități de seama

lui Ernest Broșteanu, comandant de Divizia 11 Infanterie, prin care solicita onoruri militare pentru „Eroina de la Jiu. Raport, pe care – chipurile – ar fi fost semnătura generalului Constantin Prezan, în calitate acestuia de „comandant al Armatei I”, prin care nu aproba. Un fake news de toată nimicnicia, prin care, sigur, se urmărea întinarea memoriei Mareșalului, în loc de orice comemorare.

Nemulțumirea personală a fost cu atât mai mare, cu cât, respectiva știre mi-a fost trimisă de un fost coleg, care, după toate

în ordine a Marii Uniri, a facilitat revenirea la patriamă a Basarabiei și Bucovinei, a alungat administrația și trupele bulgare din întreaga Dobroge (inclusiv din Cadrilater), precum și sârbii din Banat, a apărut Basarabia pe râul Nistru și în Nord, în întreaga Bucovină, a participat la împiedicarea bolșevizării Ungariei și a instaurat ordinea în Țară, după retragerea germanilor (a se vedea volumele noastre „Viața Mareșalului Prezan”, „Bătăliile Mareșalului Prezan” și „Mareșalul Prezan – artizan și apărător al Marii Uniri”). În adaos, Mareșalul a fost cel care a reprimat intențiile grupării bolșevice de la Socola de a-l ucide pe Regele Ferdinand și pe primul-ministru Ionel I. C. Brătianu, în aceeași sinistă idee a sovietizării României.

Sigur, față de asemenea aspecte de inducere în eroare a românilor, îndeosebi a tinerilor neavizați, de denigrare a istoriei naționale, organele avizate ar trebui să intervină cu fermitate, în pofida tuturor celor ce încearcă să ne întineze trecutul și să dea o altă față realității. Indiferent din ce parte a societății, ca și a lumii, apar asemenea ingerințe; inclusiv din partea alogenilor care, de ani buni, răstălmăcesc adevărul și, permanent, se manifestă potrivit, rău-intenționat și nerecunoscător, alimentează falsul și printr-o manipulare deșănțată încearcă să ne scoată din propria istorie. Asta, ca să nu mai scormonim și în negura perspectivei și să extindem la țară. Personal, așa, precum ultimul optimist, încă mai am speranțe în revenire și într-un trai mai bun pentru acest minunat popor. Repet, de prea mult timp, amăgit, sărăcit și manevrat.

Doamne, ocrotește-i pe români!....

grea suferință, trecea într-o altă dimensiune ultimul dintre reprezentanții generației, care ne-a lăsat unul dintre cele mai frumoase capitole ale Istoriei Naționale: Marea Unire și Reîntregirea teritorială a României – Mareșalul Constantin Prezan. Acela, despre care Mareșalul francez Ferdinand Foch, comandantul forțelor Antantei de pe Frontul Occidental, afirma, categoric, că a fost: „unul dintre cei mai mari strategii ai Primului Război Mondial, cel căruia Antanta, ca și România, îi datorează atât de mult”. Stupefiantă această artă a morții, mai ales când în loc de „nemurire”, de pildă – din considerente absolut lumești – suntem nevoiți să optăm, nedefinit, pentru „o altă dimensiune”. Pentru că, dacă ar fi vorba despre „nemurire”, măcar anual ar trebui să cinstim memoria Mareșalului, ca și a tuturor acelor care au adus contribuții de seamă României și poporului său, de-a lungul zbuciumatei sale existențe. Ar trebui... dincolo de orice retorică însă, astăzi – când alte interese guvernează peste

cum și o masă enormă de localnici.

Onorurile și celelalte aspecte de protocol au fost asigurate de soldații Regimentului 7 „Racova nr.25”, al cărui „cap” era decedatul și ai Regimentului 7 Infanterie. Omagiul adus Mareșalului a fost de excepție, pentru că – se spune – că, odată cu proslăvirea cuvenită, se aducea cinstire tuturor Eroilor Neamului Românesc și tuturor ostașilor, indiferent de națiune, care și-au dat suprema jertfă pe câmpurile de bătaie, chiar dacă în numele altor idealuri.

Cuvântul de rămas bun i-a revenit fostului său subordonat, Șeful Secției Operații în Marele Război, despre care s-a afirmat că: „prin timbru și conținut, a impresionat asistența, în chipul cel mai profund posibil”. Acesta a evidențiat că: „Mareșalul Constantin Prezan a fost un simbol de muncă, de patriotism, de credință neclintită și de sacrificiu”. Totodată, a remarcat nedreptățile la care a fost supus, deopotrivă, de autorități, de politicieni și, mai ales, de către detractorii săi, care nu l-au slăbit cu

Mareșalului nu i se mai acordă nicio atenție. Uităm cu o condamnabilă ușurință că acest mare erou al României a fost Adjutant de Partea Română al Regelui Ferdinand, în calitate acestuia de Comandant al Frontului Româno-Rus, că a fost unicul șef al Marelui Cartier General și că a fost delegat de rege, în funcția de Comandant al Armatei Române. Asta, ca să nu detaliem asupra succeselor obținute în fruntea Armatei de Nord, ca și prestațiilor în calitate de Adjutant al Principelui Ferdinand, ca Prim-sfetnic al Regelui Carol al II-lea, membru în Consiliul de Coroană, Cap al Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul” (deținător al tuturor ordenelor), senator de drept, membru de onoare al Academiei Române și al Academiei Oamenilor se Știință.

Mai mult decât orice indiferență, ca să nu spunem desconsiderare, cu puține zile în urmă, așa, ca din întâmplare, amintindu-se despre decesul sublocotenentului Ecaterina Teodoroiu, pe una dintre rețelele de socializare era expus un raport al generalu-

aparențele, nu știa că, în 22 august 1917, comandant al Armatei I era generalul Constantin Christescu (de competența căruia era o asemenea aprobare), iar generalul Constantin Prezan era șef al Marelui Cartier General. Mai mult, că sublocotenent Ecaterina Teodoroiu, chiar a fost înmormântată cu onoruri militare în Valea Zăbrăuciorului, la 23 august 1917, alături de mormântul căpitanului Dumitru Morjan, comandantul companiei a 6-a, ucis cu numai o zi înainte.

Față de asemenea tertipuri de înjosire a Eroilor Neamului Românesc, reamintim câteva din considerentele pentru care, peste amintirea Mareșalului, de-a lungul vremurilor, s-a menținut trasă cortina nerecunoștinței: Mareșalul a luptat, cu succese de proporții, împotriva germanilor și austro-ungurilor, a eliberat teritoriul românesc al Transilvaniei, Crișanei și părții din Maramureșul istoric, a ordonat trecerea Tisei și înaintarea spre Budapesta, a asigurat prin reale acțiuni de acoperire desfășurarea

Treptele suveranismului...

*Cristi
Pantelimon*

Toate conceptele gândirii politice au fost inițial concepte teologice, spunea Carl Schmitt. Cu cuvintele sale, „toate conceptele semnificative ale teoriei moderne a statului sunt concepte teologice secularizate”(Carl Schmitt, Teologia politică, traducere și note de Lavinia Stan și Lucian Turcescu, Editura Universal Dalsi, București, 1996, p. 56.). Așadar, pentru a se „realiza” politic în sens modern, conceptele teologice au fost ob-

teologic definitiv în cel politico-tragic și ideologic.

Suveran era, la început, exclusiv Dumnezeu. Ultimele manifestări ale acestui suveranism localizat teologic la nivelul divinității apar în Europa medievală în secolul al IX-lea, când Jonas d'Orléans, poet și autor religios de la curtea lui Charlemagne, apoi episcop de Orléans, nota precis: „Aucun roi ne doit dire qu'il tient son royaume de ses ancêtres mais il doit croire humblement qu'il le tient en vérité de Dieu”(Bertrand de Jouvenel De la souveraineté, Paris, 1955 Ediție electronică, p. 246) („Niciun

siunea firească a strămoșilor la conducerea regatului moștenit). Această ipostază de smerenie pe care regele o are în fața lui Dumnezeu, singura instanță de la care provine regatul, devine, în timp, așa cum bine observă Bertrand de Jouvenel, un fin comentator al temei suveraniste, un motiv de orgoliu. Printr-o inversiune totală, „a nu ține decât de Dumnezeu” nu mai înseamnă pentru rege a depinde total de acesta, ci a fi el însuși un mic Dumnezeu.

De altfel, în teoria clasică a lui Bodin, din „Cele șase cărți ale Republicii”, regele sau suveranul are

anul divin devine o negociere facilă pentru regele care simte atracția irezistibilă de a fi el însuși singur Suveran, atâta vreme cât se simte deasupra tuturor supușilor. Scenariul teologic, al divinității atotputernice, se traduce mundan prin sentimentul unei puteri regale totale, fără rest, care nu are a da socoteală nimănui, în afară de Dumnezeu. Dar cum relația cu Dumnezeu este personală, desigur că regele se va fi „descurcat” în a ieși cu fața curată de la această judecată fără public! Pe scurt, regele devine el însuși un Dumnezeu în re-

mai ușor să nu se supună și care în curând se vor declara fiecare, începând cu regele Franței și regele Angliei, „împărat în regatul său”. Acești „mici împărați” sunt cei care vor duce la bun sfârșit monopolizarea autorității”(Bertrand de Jouvenel, op. cit., p. 222). E un lucru grăitor pentru condiția tragică a ideii suveraniste în destinul său istoric faptul că acești falși împărați, de fapt, regi, erau mai puternici în realitate decât Împăratul german, pe care, la începutul secolului al XIX-lea, Napoleon I-a și eliminat complet de pe scenă...). Principiul unității Imperiului,

ligate să se dezbrace de semnificația lor cea mai profundă. Secularizarea nu este un proces oarecare. Este nu doar o transformare a unei semnificații, ci o pierdere fundamentală de semnificație, o adevărată „inversiune” în sensul lui René Guénon. Putem duce mai departe această reflecție a marelui jurist german, afirmând că, tradițional, conceptele teologice nu erau „doar” concepte, ci erau „realități spirituale” pe cale de realizare în lume. La rândul său, privind spre modernitate, stadiul conceptual-politic al noțiunilor teologice nu este punctul terminus al destinului lor. Ele sfârșesc, în cele din urmă, ca tragice pretenții ideologice fără sorți de izbândă. Conceptul de suveranism nu face excepție, iar Revoluția Franceză este cumpăna prin care balanța acestui concept a trecut din stadiul

rege nu trebuie să spună că are regatul de la strămoșii lui, ci trebuie să creadă cu smerenie că, de fapt, îl are în realitate (subl. n.) de la Dumnezeu”(Credința că regatul este datorat „în realitate” lui Dumnezeu este o expresie a puterii extraordinare pe care conștiința religioasă a jucat-o în trecutul îndepărtat chiar în materie de organizare politică. Desigur că în realitatea „vizibilă”, regatul era moștenit de la strămoși, dar regele trebuia să înlocuiască această evidență cu o credință dogmatică, în sens teologic, după care, fără voința divină, regatul nu ar fi ajuns la el, chiar și dacă toate celelalte condiții „materiale” ar fi fost îndeplinite întocmai. Puterea divină este aceea care schimbă totul, deși aparent nu poate schimba nimic pe față, totul fiind o înlănțuire de fapte obiective, cum ar fi succe-

toată puterea, dar e ținut de regula de a da socotelă lui Dumnezeu, pe care, în mod tradițional, îl situează deasupra sa. În schimb, conform cu cerințele noi ale teoriei suveranității, el, regele sau suveranul, privind „în jos”, spre mase, își dă seama că acelora nu are a le da socoteală, prin urmare, el nu dă socoteală „decât” lui Dumnezeu. Relația aceasta directă cu dumnezeirea este, psihologic, extrem de problematică. Așa cum, mai târziu, a arătat Reforma, relația directă cu Dumnezeu poate însemna fie o potențare a credinței, fie o slăbire a ei, în absența unui factor regulator din altă parte. Nicio instanță nu poate judeca (deci regla sau „repara”) relația mea „directă” cu Dumnezeu. În absența unui mediu impregnat de credința cea mai adâncă, această individualizare a relației cu Suver-

gatul său.

C o r e p o n d e n ță politică la zi în Evul Mediu a acestei inversiuni și coborâri a semnificației suveranismului este relația dintre rege și Împărat. Regii Franței, așa cum știm, cei care au stimulat teoria suveranismului (poate ar trebuie să rezervăm termenul de „ideologie” vremurilor moderne, admitând că cei vechi făceau teorie...), pentru a se opune, fără îndreptățire metafizică, Împăratului (german), se considerau pe ei înșiși împărați în regatele lor („Concentrarea întregii substanțe a autorității în comanda supremă a fost o sarcină herculeană. Împărații nu au reușit în acest sens. Împăratul era recunoscut ca stăpânul stăpânilor, domnul stăpânilor și, dacă vreți, regele regilor, ceea ce sună ca un superlativ, dar nu este de fapt, implicând că cineva comandă celor care pot cel

care nu putea avea atâția împărați câte regate, era astfel aruncat la coșul de gunoi al istoriei, în numele unei atotputernicii/suveranități autointituite, prin proprie Voință.

Tratatul pandemic paramilitar al Europei... Spre o nouă „cortina de fier” pre mâna moartă (din viitor) a UE...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă rușii vor ajunge cândva la gurile Dunării, noi vom avea graniță cu ei, nu UE... De la acest posibil scenariu de următor prezent ar trebui să plecăm în proiectarea zilei de mâine... De la această posibilă realitate ar trebui să începem a ne reordona prioritățile și apoi strategiile... Pentru că, la acel moment, noi vom fi față în față cu rușii... Și de noi va depinde cum vom reuși să menținem o linie de echilibru... Nu de Europa care se va retrage, fără jenă, fără remușcări, în carapacea ei „occidentală”, tratându-ne de la nivelul unei sacrificabile „zone tampon” pe care oricum a configurat-o inițial ca presupusă zonă de protecție a Ucrainei (și motiv de bifă în pseudoacordurile de pace ale acesteia cu Moscova)... Doar că, atunci, pe „zona tampon” UE-Ucraina s-ar putea ca rușii să nu accepte o altă „cortină de fier”... Ci să fim cu totul sub ea... Iar când vom fi acolo, va trebui să ne așteptăm să se reia vechea poveste a cedărilor... impuse. A despăgubirilor voite și dictate de Moscova pentru că am jucat strict pe mâna

moartă (din viitor) a UE... Și cum nu vom mai avea ce resurse să cedăm, ce fabrici și ce piețe de desfacere, discuțiile pentru o necesară pace temperată pe linia „cortinei” noastre s-ar putea să ne ducă spre altfel de renunțări și cedări... Mai ales că nu va surprinde pe nimeni dacă Bruxellesul va adopta o atitudine de „political correctness” strict în raport cu Occidentul, cu nucleul „vechi” european și poate un rest de Ucraină... Dar nu și cu noi... Și ar trebui să temperăm tot acest avânt nebun de a da totul pentru Ucraina... Pentru că, la momentul inflamabil al zilei de mâine, „pentru Țară” s-ar putea să nu mai avem ce să dăm...

Ar trebui, dară, să începem un proces de punere în siguranță a resurselor noastre, a rezervelor, dar și a sectoarelor comercial-industriale, chiar și fără fabrici la acest moment, precum și a rutelor de transport și a piețelor de desfacere... Pentru că, dacă nu vom fi la masa de mâine a armistițiilor și retrasărilor de sfere de interes și influență, pentru că nu vom mai avea nimic de oferit, vom ajunge cert „în meniu”... Or, Ucraina beneficiază deja de un con-

sistent sprijin din partea Bruxellesului și al Statelor Unite... A trecut de mult vreme de zona roșie a ajutorării imediate, umanitare, iar de acum trebuie să ne ocupăm și de apărarea, protecția și siguranța noastră... Pe care nu le putem lăsa la îndemâna comandamentului european al unui NATO transformat în agent de (para)vânzări militare. Pentru că, în momentul în care va fi pus în situația de a negocia cu noua formulă de postimperiu, și nu strict „de la Răsărit”, ci dinspre Răsărit și chiar în numele acestuia, Occidentul își va conserva propriile interese și va lăsa restul statelor membre (probabil, în sensul invers al valurilor de aderare) să se descurce... Sigur, nu trebuie să urmăm nici calea de astăzi a Slovaciei... Nu trebuie să ne transformăm nici în amicii ipocriți ai Rusiei, dar nici să rămânem prietenii la ordin ai Bruxelles -ului euromilitarizat... Chiar dacă această „ipocrizie slovacă”, în raport cu interesele, și, punctual poate, cu nevoile UE, are un tandem la Budapesta, totuși, nu este un model de urmat... Dar nu trebuie nici să ne lăsăm despuiați de ultimele resurse și rezerve pe cale a fi rechiziționate de către UE...

Pentru că și acesta a fost scopul turneului de promovare a supraînarmării Europei al Ursulei von der Leyen... Pregătirea sferelor naționale de interes european ce vor putea fi imediat rechiziționate militar de către Bruxelles, și nu neapărat în fața unei eventuale agresiuni directe a Rusiei, ci în baza unui tratat „pandemic” paramilitar al Europei...

Noi trebuie, așadar, să ne vedem propriul interes! Începând de astăzi, pentru că, mâine, s-ar putea să fie prea târziu. Pentru că nimeni nu ne va reprezenta și nu ne va apăra la nevoie... Iar dacă se va ajunge la dezmembrarea noastră (în fond, cam aceasta este soarta țărilor care acceptă să devină zone tampon), din interesele logistice de apărare ale UE, dar strict a nucleului său „vechi”, transformarea noastră în zone de tampon și părțile interesante sau nedorite pe frontul militar european, vina va fi exclusiv a noastră... Pentru că nu te aștepti de la devoratori să te apere de alți prădători... Chiar dacă ei au acum, poate, cei mai teșți colți și cele mai ascunse gheare din istoria noastră de continuă jefuire și devalizare... Or, inclusiv discursul nostru de țară, de spri-

jin necondiționat al Ucrainei, trebuie să se schimbe... Pentru că nu este firească, mai ales când este vorba despre ministrul nostru de Apărare, să avem o abordare a chestiunii ucrainiene doar sub apelativul „prietenii noștri”... Pentru că, mâine-poimâine, „prietenia” ar putea fi transformată în camaraderie obligatorie, și nu de „însoțire tovarășească” prin Europa, ci de defilare a cârnii noastre de tun la ordinul Bruxellesului... În fond, să nu ne ignorăm Istoria! Să nu uităm că singura noastră prietenă a fost doar Marea Neagră. Iar dacă și pe aceasta o vom ceda (și trăda), lăsând-o la îndemâna iubitorilor de prea multă Ucraină, și pseudoapărătorilor noștri, vom fi cu adevărat singuri.... Și este momentul în care nu trebuie să fim atenți doar la orice schimbare și polarizare geo-strategică a celor mari.... Ci și la specularea ocaziilor economice, de asemenea, geo-strategice... Pentru că, exact asta face Slovacia astăzi, reluând procesul de acordare a vizelor către cetățenii rușii, punând mâna pe o masă economică uriașă ce așteaptă (la început, ca turism) să-și cheltuie bani atât de doriți chiar de Europa...

De ce vă este frică?...

Zoe
Dantes

Ne uităm în jur și vedem o singură stare: cea de frică. Toată lumea e nemulțumită, revoltată, furioasă de-a dreptul. Și totuși, lumea tace! Stai și te întrebi de ce? Ce au de pierdut în situația în care deja au pierdut. Unii au pierdut oameni dragi în saci negri, alții au pierdut sănătatea, alții au pierdut afaceri, alții au pierdut locuri de muncă, per total fiecare a ieșit din războiul hibrid dus de stat împotriva oamenilor cu daune. De tot felul. Nici nu mai contează ce! Oamenii cu creier și curajul de a-și spune ferm opinia, în general sunt în situația de a-și pierde reputația. Pentru că așa vor ei. Ei care sunt „statul”. În speță, acela paralel. Mafiot, pe bună dreptate. Expus din 2020 încoace. Oameni cu o opinie asumată care au fost puși la zid. De „specialiștii și autoritățile oficiale” prin instituțiile subordonate puterii. Să spunem lucrurilor pe nume. Le știm toți, le vedem toți, le simțim toți, le trăim toți. Mai nou, execuția publică a medicilor Flavia Grosan și Adrian Cacovean este aplaudată cu surle și

trâmbițe în „presa liberă”! Liberă de orice responsabilitate față de cei cărora se adresează. Ei pot spune și face orice. Restul trebuie să creadă și eventual să aplaude ce spun haznalele. De orice fel ar fi ele: hazna scrisă sau vorbită. Nici nu mai are importanță. Indivizii sunt aceeași.

De ce tăcere? De ce execuții?

Pentru că și lor, celor de la putere le este teamă. Și cu siguranță vă pregătesc pentru o altă plandemonie. Și atunci trebuie închise gurile celor care știu ce spun. Profesioniștilor, în general. Celor ce au curaj, în special. Altfel nu se poate explica mizeria aruncată cu noile „cazuri grave”! Vine altă tulpină! Frică să fie!

„Se termină cu mizeria din ukri! Asta este certitudine. Există o fotografie care va face istorie: Rubio privindu-l din spate pe zdrele. Privirea lui Rubio spune tot. Fotografia în sine, ca o clipă furată pentru eternitate, vorbește cât o mie de discursuri. Omul care a făcut-o merită o pagină în istorie. Te uiți la Rubio și vezi într-o singură imagine afișat tot viitorul acestui nebun numit Zdrele. Nu e nevoie să știi nimic din politică. Este sufi-

cient să analizezi fotografia. Ca să intuiești ce urmează. O să fie bine! Pentru toți. Zic unii. Pentru noi? De ce vă este frică? De ce tăceți și vorbiți în șoaptă despre ce ni se întâmplă tuturor?! Nu înțeleg până unde va ajunge tăcerea? Aveți ceva de pierdut? Deja ați pierdut tot! Doar că nu se vede. Încă. Ați pierdut dreptul la opinie. De aici pleacă restul. O dată ce nu mai există curaj, s-a pierdut războiul. De orice fel ar fi el. Nici nu mai are importanță. Există riscuri? Întotdeauna! Și într-o confruntare de idei sunt riscuri, darămite într-o luptă cu sistemul! Oricum ați pierdut tot! Până în primăvară nu vom mai avea nimic. Probabil o să fim fericiți! Ca să se îplinească „scriptura după Harari”, nu?! Sau după Soroș. Sau după ur.sula. sau după cucoana aia din partidul de buzunar al lui cioloș cu directivele serviciului secret extern al Franței care conduce România la ora actuală prin cei doi exponenți ai progresiștilor sadea. Unul Nicușor și celălalt Bolojean. Niște instrumente în slujba lui Macron și a globaliștilor.

De ce vă este teamă? Că o să vă pierdeți locurile de muncă? Că o să vă pierdeți statul social? Că

o să vă pierdeți reputația? Că o să vă pierdeți salariul? Că o să puneți în pericol viitorul copiilor? Sau că o să vă pierdeți mașinile și proprietățile? Sunt deja pierdute pe termen lung. Tăcerea asumată va duce exact la aceste consecințe. Nu poate veni nimic altceva în urma tăcerii. Nimic bun! Când oamenii care au curajul opiniei sunt puși la zid, următorii veți fi cu siguranță restul. În acele momente nu va mai avea cine să vorbească. Pentru voi! Să nu uitați asta! Istoria se repetă. De ce vă este frică? Este suficient să priviți în urmă. Te uiți la Sfinx și te privești din locul lui 2000 de ani de istorie. Te uiți la Putna și simți că acolo e Vodă. Îl simți! Te uiți la pictura de pe Voroneț și vezi Judecata de apoi, în albastrul unic existent în lume. Te uiți la Sarmizegetuza și-ți vezi înaintașii. Demni! Citești despre Aiud, Gherla și Pitești și vezi cum unii au ajuns sfinți. Toți au vorbit! Sau au Cuvântat! Unul nu a tăcut. Pentru că au învins Frica. Credința lor a fost îndeajuns să-i transforme în eroi. Ai unui neam. Credeți că lor nu le-a fost teamă? Sunt convinsă că da! Doar că ei au înțeles un lucru! Poate cel mai important!

Ceva ce te face să mergi mai departe în picioare și nu să te târăști în genunchi. Și să fii Biruitor!

„Ei, înaintașii noștri au știut că atunci când moartea ajunge să-ți fie cea mai bună și loială prietenă, ai câștigat. Totul! Lor le datorăm să nu lăsăm ca frica să conducă neamul. Și mai ales să luăm atitudine. Să avem curaj! Abia atunci nu ne va mai fi rușine! Nouă de noi! Atunci când ne privim în oglindă. Putem fugi oriunde în lumea asta mare. Doar că niciodată nu putem fugi de noi! În orice colț de lume am ajunge, lașitatea și lipsa de loialitate ne va urma. Adică, întotdeauna ne vom lua cu noi pe noi! Fiecare pe el și pe noi toți! Curajul este una din cele mai puternice arme nevăzute ale omului. Unul lângă altul și toți dimpreună! Să nu vă fie frică! Fiți Vii și totul vine de la sine! „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.”